

Hans Hedtoft: Træt af Dagens Møje og skræmt af de mange tomme Stole og ogsaa af den fantastiske Vitalitet, der straaledede ud af den højtærede Handelsminister, har jeg besluttet mig til at opgive enhver Bemærkning til samtlige Partiernes Ordførere og til de højtærede Ministre, der har gjort mig den Ære at besvare stillede Forespørgsler. Man vil tilgive mig, at jeg ikke nu i Midnatstimen for Alvor forsøger paa at gaa i Gang med hverken at polemisere eller bede om yderligere Oplysninger, trods det der var visse Omraader, ikke mindst inden for det, den højtærede Handelsminister berørte, som jeg meget gerne vilde have haft nøjere Oplysning om; men det faar vente til en anden Gang.

Der er blot en enkelt Ting, jeg gerne vil have Lov at gøre et Par Bemærkninger om, fordi det er nødvendigt. Det angaar nogle Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard henvendte til mig, og dette, jeg ved ikke, om jeg skal kalde det Overfald paa „Social-Demokraten“ for dens Holdning i en bestemt Situation. Jeg svarer straks i Aften i et maaske forfængeligt Haab om, at Pressens Repræsentanter, hvis Bladene refererer de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med, venligst vil tage de Bemærkninger med, jeg nu fremsætter.

Det ærede Medlem takkede mig, fordi jeg under de ulovlige Strejker havde sagt, at jeg skammede mig over den Knægtelse af Ytringsfriheden, der dengang fandt Sted her i København. Denne Udtalelse, som det ærede Medlem takker mig for, og som andre har angrebet mig for, staar jeg ved fuldt og helt. Jeg gentager, at jeg skammede mig over, at en Gruppe af Arbejdere knægtede Ytringsfriheden. Sand Frihed er for mig altid Frihed for anderledes tænkende. Men efter at det ærede Medlem saaledes havde klappet mig paa den ene Kind, saa gav han mit Partiorgan „Social-Demokraten“ et Stød. Han vilde antyde, forstod jeg, at „Social-Demokraten“ under de ulovlige Strejker havde optraadt unfair.

Maa jeg derfor gøre opmærksom paa, hvorledes denne Sag forholdt sig, efter at jeg nu har indhentet Oplysninger, om hvilke jeg tror, jeg kan sige, det er autoritative Oplysninger. Der forelaa ingen Overenskomst, men en Coutume, en Slags Gentlemanagreement mellem alle Aviser, der gik ud paa, at Blade, der ikke rammes af en ulovlig Konflikt, ikke forøger deres Oplag. Da den ulovlige Strejke udbrød her i København, respekterede „Social-Demokraten“ den første Dag, det var om Søndagen, denne

Gentlemanagreement. Den blev Mandag brudt fra anden Side, idet det kommunistiske Blad „Land og Folk“ ikke alene udkom, men mig bekendt kørte hele Dagen og solgte, jeg ved ikke hvor stort et Antal, men der er nævnt for mig 200 000 Eksemplarer. „Social-Demokraten“ overholdt den nævnte Coutume, udkom kun i normalt Oplag og normalt Udstyr, trods mange Brejdelser i den givne Situation. Da den ulovlige Strejke anden Dag ramte samtlige borgerlige Blade, saa henvendte „Social-Demokraten“'s Ledelse sig til Formanden for Bladudgiverne og sagde, at Problemet var, om Bladet i denne Situation som det Blad, der opfordrede til Standsning af Ulovlighederne, skulde udkomme i normalt Oplag eller øge Oplaget. Formanden for Bladudgiverne erklærede sig indforstaaet med, at man øgede Oplaget — og Formanden for Bladudgiverne, eller hvad det hedder, er ingen Socialdemokrat, det er en Mand — jeg vil ikke nævne Navne — fra et her-værende borgerligt Blad. Og Formanden eller Direktøren for det Blad, der her i Byen staar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard nær, blev ligeledes konsulteret og tog samme Stilling. Paa den Baggrund skal man se, at „Social-Demokraten“ om Mandagen øgede sit Oplag.

Saa vil det ærede Medlem sige, og har allerede sagt, at „Social-Demokraten“ naturligvis burde være ophørt at udkomme. Det er nu for mig et Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, det vil være det for det ærede Medlem, naar han ret faar tænkt sig om, om det var saa naturligt. For det første var det en ulovlig Strejke, en Strejke, som Typografernes Forbundsledelse tog Afstand fra, der standsede Bladene. „Social-Demokraten“'s Typografer mødte og var parat til at arbejde. Havde Bladets forretningsmæssige Ledelse taget den Stilling at nægte Arbejderne Adgang til at arbejde, var Bladet blevet idømt Bod for at have etableret ulovlig Lockout. Det lød flot, det, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard sagde, og det lød ogsaa logisk, men det er det ikke. Havde „Social-Demokraten“'s Ledelse i den givne Situation taget den Stilling til de Arbejdere, der vilde arbejde, at sige til dem: I kan ikke arbejde, I bliver sendt hjem! havde Ledelsen føjet en ny Ulovlighed til den ulovlige Strejke, som „Social-Demokraten“'s Ledelse var imod.

Det er den ene Ting, der er sket. Den anden Ting er, at „Social-Demokraten“, hvis den ikke var udkommet, havde tilvejebragt en Tilstand, hvorunder ikke andre Presseorganer end det kommunistiske „Land og Folk“ var kommet til Orde i København